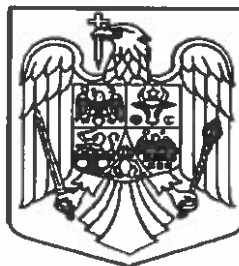

ROMÂNIA

**CONSILIUL SUPERIOR AL
MAGISTRATURII
PLENUL**

**HOTĂRÂREA nr. 732
din 27 iunie 2017**

Analizând proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, transmis spre avizare de către Ministerul Afacerilor Interne;

În temeiul dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare:

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1 - Avizează favorabil proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, **cu observațiile din Anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

Art. 2 - Hotărârea se transmite Ministerului Afacerilor Interne.

Data în București, la 27 iunie 2017.

**Președinte,
Judecător Mariana Ghena**

*Anexă la Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii
nr. 732 din 27 iunie 2017*

AVIZ

referitor la proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene

În urma examinării proiectului de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, transmis spre avizare de Ministerul Afacerilor Interne,

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

În temeiul dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

În baza Hotărârii nr. 732 din 27 iunie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii:

Avizează favorabil proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, cu următoarele observații:

1. La art. 12 alin. (1¹) se evidențiază o eroare de redactare, care rezultă din împrejurarea că deși inițiatorul a reformulat textul cu precizarea că a avut în vedere observația anterioară privind clarificarea sintagmei „în interesul statului român”, aceasta se păstrează în text, într-o reglementare care nu se coroborează cu restul dispozițiilor.

Plenul a apreciat că această eroare se poate îndrepta prin eliminarea fragmentului în care se prevede „sau membrii de familie a căror rezidență este în interesul statului român”.

*Anexă la Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii
nr. 732 din 27 iunie 2017*

De asemenea, s-a avut în vedere faptul că aspectul cheie al directivei este tocmai dreptul cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor familiilor lor, indiferent dacă sunt sau nu cetățeni ai Uniunii Europene, de a intra pe teritoriul oricărui stat membru și de a locui într-o țară a Uniunii, în funcție de statutul lor în țara gazdă.

Or, rezidența pe o perioadă mai mare de 3 luni se poate obține și pentru membrii familiei, dacă pentru cetățeanul Uniunii Europene este necesară rezidența în scopul realizării unui obiectiv al instituțiilor enumerate, condiție neaplicabilă membrilor familiei (de exemplu pentru copii nici nu s-ar putea pune astfel problema, dar acesta trebuie să fie și beneficiul soțului cetățeanului Uniunii Europene, chiar dacă soțul nu este cetățean al U.E).

În concluzie, s-a conturat propunerea de **reformulare a textului art. 12 alin. (1¹)** astfel:

„(1¹) - Cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau a unei autorități publice centrale de specialitate, precum și membrii de familie ai acestora, indiferent dacă sunt sau nu cetățeni ai unui stat membru, au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, la solicitarea expresă a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică.”

2. Menținerea, în parte, a observației de la pct. 1 din avizul Consiliului Superior al Magistraturii (Hotărârea Plenului nr. 1384/14.11.2016) numai cu privire la modificarea art. 21 din O.U.G. nr. 102/2005, în sensul că, **pentru claritatea reglementării textului propus la art. 21 alin. (6¹) [dar și la alin. (6) forma în vigoare]**, ar fi necesar să se precizeze, în cuprinsul actului normativ, ce se înțelege prin sintagma „în interesul statului român”.

Aceasta întrucât s-a constatat că observația a avut în vedere și textul propus la art. 21 alin. (6¹), dar acesta nu a fost reformulat, fiind identic celui din forma precedentă a proiectului de lege.

3. A. Reformularea prevederilor art. 33 alin. (3) - (7) referitoare la executarea pedepsei interzicerii dreptului de a se afla pe teritoriul României și la sesizarea instanței de executare „dacă a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii”, apare ca fiind necesară întrucât ar putea genera dificultăți de interpretare și aplicare.

Dată fiind modalitatea de reglementare a textelor care includ aceste dispoziții se poate ajunge în situația ca, încă din prima zi după cei 2 ani, persoana în cauză să inițieze

*Anexă la Hotărârea Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii
nr. 732 din 27 iunie 2017*

sesizări, chiar în fiecare zi până la executarea pedepsei închisorii, prescripția executării pedepsei, liberarea condiționată sau grațiere.

Or, este evident că nu aceasta ar trebui să fie rațiunea unei asemenea reglementări.

Pe de altă parte, se poate discuta și asupra eficienței sesizării dacă se formulează, de exemplu, după doi sau trei ani la data rămânerii definitive a hotărârii, dar persoana în cauză ar avea de executat, în continuare, pedeapsa închisorii de 20 de ani.

Plenul a apreciat că inițiatorul proiectului trebuie să aibă în vedere ca textele să nu genereze sesizări repetitive și lipsite de eficiență.

Din această perspectivă se poate reglementa o singură sesizare, iar cu privire la intervalul de timp în care aceasta se poate formula să se prevadă nu numai condiția de a fi trecut o perioadă rezonabilă de la data rămânerii definitive a hotărârii, ci și o referire la momentul liberării condiționate ori la data la care pedeapsa ar urma să fie executată sau considerată ca executată.

În egală măsură, este necesară prevederea clară a termenului în care judecătorul delegat trebuie să sesizeze instanța - la **art. 33 alin. (5) și (6)**. Totodată ar trebui să se prevadă dacă aceste dispoziții au în vedere o singură sesizare sau mai multe, iar în acest ultim caz, intervalul de timp la care se formulează, de exemplu, din 2 în 2 ani.

B. Totodată, cu privire la **art. 33 alin. (5) pct. 13** din proiectul de lege, Plenul a apreciat că, față de timpul scurt în care sunt soluționate propunerile sau cererile de liberare condiționată aflate deja pe rolul judecătoriilor, mai eficient ar fi ca sesizarea instanței de executare să fie realizată (în cazul în care condamnatul se află în executarea pedepsei în penitenciar), de către **judecătorul de supraveghere a privării de libertate**, care deține în timp util date privind o viitoare analizare a situației deținutului de către comisia pentru liberare condiționată, astfel încât instanța de executare să dispună de timpul necesar pentru a administra probatoriul necesar în vederea aprecierii asupra punerii sau nu în executare a pedepsei interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României.

C. Aceleași aspecte vizând necesitatea reformulării art. 33 alin. (3) - (7) au fost semnalate și cu privire la **art. 33 alin. (8)** din perspectiva sintagmei „după împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă”.

4. Totodată, referitor la art. 33 alin. (8) din proiect, Plenul a apreciat necesară reformularea astfel încât să transpună corespunzător prevederile evocate de inițiator ca fiind cele avute în vedere la elaborare - art. 32 alin. (1) din Directivă.

Normele europene nu prevăd încetarea interdicției de a se afla pe teritoriul unui stat membru, ci numai dreptul persoanei care formează obiectul unei asemenea interdicții de a solicita „ridicarea interdicției”, în anumite circumstanțe.

*Anexă la Hotărârea Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii
nr. 732 din 27 iunie 2017*

5. Referitor la prevederile art. 33¹ alin. (1) și (2) din proiect, care au fost reformulate de către inițiator astfel încât să rezulte că alin. (1) instituie o derogare de la dispozițiile art. 65 alin. (4) din Codul penal, în ceea ce privește modalitatea de punere în executare a pedepsei accesorii numai în cazul detențiunii pe viață, respectiv că alin. (2) instituie o derogare de la dispozițiile art. 68 din Codul penal cu privire la modalitatea de punere în executare a pedepsei complementare de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, **în condițiile în care, pentru materia penală sediul principal este reprezentat de Codul penal, din perspectiva tehnicii legislative ar fi oportun ca și eventualele excepții să fie reglementate în același act normativ.**

O asemenea reglementare unitară ar fi de natură să asigure mai eficient previzibilitatea normei juridice, atât pentru destinatari, cât și pentru organele judiciare care trebuie să asigure aplicarea acesteia.

6. A. La același articol - art. 33¹ - alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) lit. a) și b), ar fi necesară eliminarea dispozițiilor care prevăd „părăsirea voluntară a teritoriului României” în anumite termene, ca modalitate de executare a pedepsei accesorii de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României.

Poate fi un argument al acestei aprecieri, împrejurarea că Directiva europeană nu reglementează *in terminis* „părăsirea voluntară” într-un anumit termen a teritoriului unui stat membru; singura referire este aceea din cuprinsul art. 30 alin. (3) din care rezultă doar „dacă este cazul” acordarea unui termen persoanei respective pentru a părăsi teritoriul statului membru.

Astfel, fiecare stat membru are prerogativa aprecierii asupra reglementării, dacă este cazul să fie consacrată o normă privind acordarea unui termen sau nu se impune o asemenea prevedere, în funcție de specificul sistemului național.

Or, din această perspectivă, pentru reglementarea în discuție nu sunt prezentate argumente convingătoare din care să rezulte că este necesară.

În măsura în care inițiatorul proiectului apreciază totuși că asemenea dispoziții sunt necesare în cadrul normativ național, propunerea trebuie să fie motivată, să prevadă clar și complet aspectele care se impun pentru aplicare, inclusiv din perspectiva instituției căreia îi va reveni responsabilitatea evidenței, efectuării verificărilor și executării măsurii de „părăsire voluntară a teritoriului României” în anumite termene, instituția căreia să-i fie comunicată măsura aplicată, procedura concretă sub acest aspect.

Astfel, în analiza efectuată la nivelul Consiliului s-a mai observat că această propunere din proiect nu este corespunzătoare normelor de tehnică legislativă, nu este clară și completă, nu cuprinde nicio referire din care să rezulte cum ar putea fi aplicată dispoziția consacrată - părăsirea voluntară a teritoriului României în anumite termene.

*Anexă la Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii
nr. 732 din 27 iunie 2017*

Nu este stabilită instituția care va avea responsabilitatea de a verifica, a păstra evidența și a executa măsura aplicată - instituție căreia să-i fie comunicată aceasta, procedura concretă sub acest aspect.

Or, părăsirea voluntară a teritoriului României într-un anumit termen presupune în mod evident verificări și demersuri efective din care să rezulte executarea sau, după caz, neexecutarea măsurii, la împlinirea termenului acordat.

În lipsa unor prevederi complete, propunerea ar fi ineficientă din perspectiva aplicării, ajungând chiar la imposibilitatea de executare.

Totodată, s-au semnalat dificultățile ce pot apărea în cazul în care persoana cu privire la care s-a dispus măsura nu părăsește voluntar teritoriul României, inclusiv din perspectiva identificării locului unde s-ar afla la expirarea termenului acordat și efectuarea unor demersuri noi în vederea executării.

B. Aceleași aspecte au fost semnalate și cu privire la art. II alin. (2) lit. a) și b) și alin. (3) lit. a) și b) din proiect cu privire la dispozițiile care prevăd părăsirea voluntară a teritoriului României în anumite termene.

7. Referitor la **art. 33¹ alin. (4) și (5)**, această procedură reclamă reglementarea unor dispoziții asemănătoare celor propuse la art. 33 alin. (4) teza finală din proiectul revizuit, acestea vizând aspecte similare.

Având în vedere și prevederile art. 33 alin. (3), (4) și (10) din proiect, Plenul a apreciat că și reglementarea propusă la **art. 33¹ alin. (4) și (5)** ar trebui să includă mențiuni referitoare la mijloacele de probă care pot fi administrate în cadrul acestei proceduri, pentru dovedirea faptului că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică, sănătatea publică sau securitatea națională, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care pedeapsa a fost dispusă.

Cu deosebită considerație,

**Președinte,
Judecătoarea Mariana Ghena**

